

INCIDENȚA – IDENTITATE SEMANTICĂ ȘI DIFERENȚIERE GRAMATICALĂ (CU REFERIRE SPECIALĂ LA VERBELE DE POSIBILITATE ȘI APARENȚĂ)

ELENA DĂNILĂ

Deși într-o limbă istorică¹ sunt prezente diverse „elemente” cu semantism incident, în teoria limbii există obișnuința, pentru anumite structuri, de a se ignora structurile la care semantismul incident nu este marcat de „forma” incidentă.

*Raportul sintactic de incidență*² este singurul raport³ care se stabilește între planuri semantico-sintactice diferite (*planul comunicării propriu-zise* și *planul comentariilor*⁴), fiind concretizabil în unități sintactice de sine stătătoare. Acest raport sintactic există doar în condițiile în care sunt prezente atât elementele nonincidente (*planul comunicării propriu-zise*, care este indispensabil), cât și elementele incidente (*planul comentariilor*⁵). Prin dependența planului comentariilor față de planul comunicării propriu-zise, raportul sintactic de incidență se apropie de raportul sintactic de subordonare⁶, elementul distinctiv fiind reprezentat de planurile semantico-sintactice⁷, principial diferite⁸, între care se

¹ Pentru noțiunea de limbă istorică, vezi Coșeriu, *Lingvistică*, p. 95.

² Pentru prima menționare vezi Dimitriu, *Observații*.

³ Spre deosebire de celelalte raporturi sintactice care se realizează la nivelul unui singur plan. Precizăm faptul că optăm pentru sintagma terminologică *raport sintactic*, și nu pentru *relație sintactică*, sintagmă terminologică prezentă în unele lucrări de specialitate mai ales din ultimul timp; cf. Tamba Dănilă, *Sintaxa*, p. 99.

⁴ Pentru conceptele de *plan al comunicării propriu-zise* și *plan al comentariilor*, în literatura de specialitate există și alți termeni: vezi la Diaconescu, *Sintaxa*, p. 380, *plan de bază*, cu funcție enunțiativă, și *plan interpretativ*, la Irimia, *Gramatica*, p. 520 se vorbește de un *plan primar al comunicării*, care constituie baza comunicării, și de un *plan secund al comunicării*; la Merlan, *Sintaxa*, p. 265, este menționat *planul comunicării propriu-zise* (sau, în cazul discursului raportat, *planul vorbirii directe*) și *planul comentariilor* (sau, în cazul discursului raportat, *planul vorbirii indirecte*). Pentru *planul comentariilor* mai este folosită și sintagma terminologică *planul atitudinilor*, vezi Dimitriu, *Trat.*, I, p. 420.

⁵ Planul comunicării propriu-zise este indispensabil și poate apărea singur, spre deosebire de planul incidenței, care nu poate exista de sine stătător, condiția *sine qua non* a actualizării acestuia fiind însăși existența planului comunicării propriu-zise.

⁶ Așa cum se arată în Dimitriu, *Trat.*, II, p. 1241.

⁷ Suntem de părere că trebuie să se vorbească de planuri *semantico-sintactice*, întrucât considerăm că semantismul este cel care guvernează (și) planul sintactic.

⁸ Planurile semantico-sintactice între care se stabilește raportul de incidență sunt principial diferite (adică avem, pe de o parte, planul comunicării propriu-zise, iar pe de altă parte, planul comentariilor), întrucât incidența de grade diferite poate apărea și numai la nivelul planului comentariilor, deci în cadrul aceluiași plan semantico-sintactic.

stabilește raportul de incidență, în timp ce raportul sintactic de subordonare se manifestă în interiorul *aceluiași* plan semantico-sintactic (fie în planul comunicării propriu-zise, fie în planul comentariilor).

În literatura românească de specialitate din ultimul timp i se recunoaște incidenței rolul de *modalizator*⁹, conceput – semantic și sintactic – pe linia modalizării logice, prezentă încă de la Aristotel¹⁰. Modalizatorii (prin care se realizează modalizarea) sunt definiți ca „totalitatea cuvintelor și a construcțiilor care introduc semnificații de modalitate”, putând fi incluse aici mărci gramaticale, mărci lexico-gramaticale (verbe modale) și mărci exclusiv lexicale, fie de tip derivativ, fie de tip lexematic și frazeologic (adverbe și perifraze adverbiale propoziționale, verbe de atitudine propozițională)¹¹. Modalizatorii (care sunt de variate tipuri, putând fi reprezentați prin cuvinte, propoziții sau chiar fraze din planul incident etc.) influențează în feluri diferite comunicarea. Ei sunt strâns legați de ceea ce logicienii și lingviștii au considerat necesar să distingă între o informație reprezentativă, numită *dictum*, și o atitudine a subiectului vorbitor în raport cu această informație – *modus*¹².

Se observă faptul că semantismul este cel care guvernează comunicarea (indiferent de informația pe care o transmite), în sensul că vorbitorul vorbește pentru a transmite informații principial de natură semantică, informații care sunt „îmbrăcate” în structuri, sunt formalizate. Comunicarea ar trebui să fie obiectivă, dar în transmiterea informațiilor semantice intervine factorul subiectiv (marcat și prin elemente modalizatoare), atât al locutorului, cât și al interlocutorului¹³. Așadar, indiferent de modul în care sunt privite informațiile, primordial ar trebui să fie *semantismul*, care guvernează și *forma* structurilor sintactice.

Raportul sintactic de incidență reprezentând o problemă intrată de curând în atenția specialiștilor, deși se realizează în limbă dintotdeauna, există în gramatica românească (și în cea universală) obișnuința de a se ignora faptul că anumite elemente care au semantism obligatoriu incident capătă în anumite contexte, formal, caracteristici ale planului nonincident¹⁴. Pentru a prezenta situația acestor elemente, suntem de părere că se impune o identificare a tipurilor de structuri cu semantism obligatoriu incident și care, în gramatica românească curentă, sunt analizate ca având formă nonincidentă. Avem în vedere adverbe de tipul *desigur*, *firește* etc., interjecții ca *zău*, *iată* etc. și verbe din categoria *a trebui*, *a putea*, *a crede*, *a fi de părere*, *a fi normal* etc. (tip de verbe de care ne ocupăm în mod special în lucrarea de față).

⁹ Gherasim, *Semiotica*, p. 47.

¹⁰ Aristotel, *Organon*, p. 183 și urm.

¹¹ DȘL, s.v. *modalizator*.

¹² DLL, s.v. *dictum*, *modus*; Ducrot – Schaeffer, *Noul dicționar*, p. 449.

¹³ Pentru subiectivitatea locutorului și a interlocutorului, vezi Hobjllă, *Microsistemul*, p. 15.

¹⁴ Problema acestor elemente apare discutată la Dimitriu, *Trat.*, II, p. 1241.

Într-o lucrare anterioară¹⁵ am prezentat detaliat situația adverbelor de tipul *desigur, firește* etc. (vezi tipul de context: *Bineînțeles CĂ vine*) și a interjecțiilor de tipul *zău, iată* etc. (vezi tipul de context: *Zău CĂ vine*). Întrucât acest tip de abordare a problemei în discuție prezintă elemente de noutate, considerăm că ar fi indicat să repetăm, succint, unele observații. În gramaticile românești, în general, se merge pe ideea unei analize cu ignorarea semantismului incident. În legătură cu adverbele modalizatoare incidente (sintetice de genul *bineînțeles, desigur, firește, negreșit, nesmintit, pesemne, poate* etc. perifrastice de tipul *cu adevărat, cu certitudine, cu siguranță, de bună seamă, fără doar și poate, fără îndoială, nici vorbă* etc.) luate în discuție, în literatura de specialitate există opinii diferite în ceea ce privește predicativitatea sau nonpredicativitatea lor. Pe de o parte, circulă opinia potrivit căreia adverbele de tipul *desigur*, urmate sau nu de conjuncția subordonatoare *că*, sunt **predicative**¹⁶; pe de altă parte, există teza că adverbele de tipul *desigur*, urmate sau nu de conjuncția subordonatoare *că*, sunt **nepredicative**¹⁷. O soluție de evitare o constituie considerarea structurilor formate dintr-un adverb și o conjuncție subordonatoare ca **incidente legate**¹⁸. În gramatica „mai nouă”, părerea specialiștilor este că aceste adverbe, neurmărite de conjuncția subordonatoare *că*, sunt incidente nepredicative¹⁹ și reprezintă **substitute de propoziție, de frază**²⁰, eventual **de text**. Când sunt urmate de jonctivul subordonator *că*, aceste adverbe devin **predicative** – în opinia celor mai mulți lingviști –, problema care se pune fiind cea a planului semantico-sintactic din care fac parte, întrucât această situație permite interpretări diferite: adverbele fie că sunt considerate ca încadrându-se în *dictum*, chiar când sunt urmate de propoziții subiective²¹, fie că sunt văzute ca rămânând tot în *modus semantic*, fără a se finaliza din punct de vedere gramatical. În acest ultim caz, jonctivul subordonator *că* este considerat de unii sintacticieni expletiv²² sau afuncțional²³, iar pentru alți specialiști introduce o propoziție subiectivă din *dictum*, care este guvernată formal de adverbul predicativ din *modus*²⁴. O altă posibilitate de interpretare ar fi aceea că astfel de adverbe îndeplinesc funcția sintactică de **predicat adverbial**, într-o propoziție monomembră insuficientă²⁵, în poziție inițială, numai urmate de conjuncția subordonatoare *că*, prin care se introduce o propoziție subordonată subiectivă²⁶ (și a cărei prezență se datorează unui anacolul generalizat). Acest fapt ar duce la „atragerea” planului *modus*-ului în planul *dictum*-ului prin

¹⁵ Vezi Tamba Dănilă, *Sintaxa*, p. 109 și urm.

¹⁶ GA II, p. 318–319; Guțu Romalo, *Sintaxa*, p. 143.

¹⁷ Teodorescu, *Adverbe*, p. 423–436; Teodorescu, *Propoziția*, p. 99 și urm.; Gabrea, *Construcții*, p. 537.

¹⁸ Vezi Gabrea, *Construcții*, p. 540 și urm.

¹⁹ Vezi Dimitriu, *Trat.*, I, p. 742; idem, *Trat.*, II, p. 1320 și urm.

²⁰ *Ibidem*, p. 1071, 1323.

²¹ GA I, p. 318; Ciobanu, *Propoziții*, p. 571.

²² Vezi Teodorescu, *Adverbe*, p. 423 și urm.; Irimia, *Gramatica*, p. 301. Pentru discuții, vezi și Minut, *Interjecția*, I, p. 171. Pentru detalierea termenului *expletiv*, vezi D.L.L., s.v. *explétif*, D.Ș.L., s.v. *expletiv*.

²³ Vezi Nica, *Teoria*, p. 159.

²⁴ Vezi Dimitriu, *Trat.*, II, p. 1320 și urm.

²⁵ *Ibidem*, p. 970.

²⁶ *Ibidem*, p. 1317.

elementul formal reprezentat de conjuncția subordonatoare *că*²⁷, în sensul că propoziția care urmează după jonctivul subordonator *că* este doar apozitia din planul comentariilor care a preluat formal locul acelei subiective neexprimate din incidență, din structura de adâncime. În ceea ce privește adverbele care apar singure (de tipul *desigur*) sau în îmbinări verbale stabile de tipul *e sigur*, pornind de la discuțiile privind predicativitatea/nonpredicativitatea lor, considerăm că acestea trebuie să fie interpretate în funcție de diferitele tipuri de structuri în care apar. Dacă, pe de o parte, atunci când apar izolate este mai convenabil să fie interpretate ca **substitute** (vezi tipul de context: *Ei vor aplauda, desigur, biografia subțire*), pe de altă parte, când nu mai sunt izolate prozodic, ci sunt urmate de conjuncția subordonatoare *că*, este mai convenabil să fie interpretate ca **predicate adverbiale** (predicativitatea lor fiind susținută de elementul subordonator *că*) (vezi tipul de context: *Desigur CĂ nu poate să fie dragoste*). În acest ultim caz, considerăm că în toate tipurile de contexte (în care adverbele avute în vedere sunt urmate de conjuncția subordonatoare *că*) ar trebui să se vorbească de un anacolut generalizat, cu adverbul-predicat din planul *modus-ului*, urmat de un *că* suspendat, prin care ar fi trebuit să se introducă o propoziție subiectivă tot din planul *modus-ului*, cu sensul general de 'așa stau lucrurile', pentru acest tip de anacolut propoziția din planul *dictum-ului* nepuțând reprezenta logic o apozitie, întrucât acest fapt ar presupune fie că există un raport de subordonare între un regent din planul comentariilor și un element subordonat din planul comunicării, fie că raportul sintactic de incidență este generator de funcții sintactice. De aceea, propoziția din planul *dictum-ului* este de sine stătătoare.

În legătură cu interjecțiile (sintetice de tipul *zău, iată, iacă, iacată, uite, vezi* etc. sau acum perifrastice de tipul *pe cuvânt, pe cuvântul meu, pe legea mea, pe sufletul meu, să fiu al dracului/al naibii, să mor eu, vezi bine* etc.), în gramaticile mai vechi nu se vorbea despre predicativitatea lor. În gramaticile mai noi se admite predicativitatea interjecției *zău*, atunci când este urmată de conjuncția subordonatoare *că*, cu interpretări diferite din punctul de vedere al funcționării: în contextele în care apare ca element incident izolat, atunci când substituie informația semantică dintr-o propoziție/frază, se constituie în unitatea sintactică numită **substitut de propoziție/frază**²⁸ (vezi tipul de context: *Mai bine, zău, n-aș putea să le fac*), iar, atunci când este urmată de conjuncția subordonatoare *că*, este interpretată ca **predicat interjecțional**²⁹ (vezi tipul de context: *Zău CĂ ai haz*). Acest fapt le apropie de adverbele de tipul *desigur*, ceea ce face ca precizările făcute *supra* la adverbele de tipul *desigur* să fie valabile și pentru interjecțiile de tipul *zău* care au un comportament semantico-sintactic asemănător (compară tipul de context: *Desigur CĂ nu poate să fie dragoste* cu tipul de context: *Zău CĂ ai haz*). O altă soluție este cea potrivit căreia interjecția *zău* îndeplinește funcția sintactică de **predicat interjecțional**, într-o propoziție monomembră insuficientă³⁰, numai dacă este urmată de conjuncția subordonatoare *că* prin care se introduce o propoziție subordonată

²⁷ *Ibidem*, p. 1318.

²⁸ Vezi Dimitriu, *Trat.*, I, p. 819 și urm.; Mînuț, *Interjecția*, II, p. 170.

²⁹ Vezi Dimitriu, *Trat.*, I, p. 820.

³⁰ Vezi Dimitriu, *Trat.*, II, p. 970.

subiectivă³¹ (prezența acesteia datorându-se unui anacolut generalizat). Acest fapt ar duce la atragerea planului *modus*-ului în planul *dictum*-ului prin elementul formal reprezentat de conjuncția subordonatoare *că*, în sensul că propoziția care urmează azi după jonctivul subordonator *că* este doar apozitia din planul comentariilor, care a preluat formal locul subiectivei neexprimate din incidență, din structura de adâncime. Nu suntem de acord cu această părere pentru că propoziția din planul *dictum*-ului nu poate reprezenta o apozitie, întrucât acest fapt ar presupune un raport de subordonare între un regent din planul comentariilor și un element subordonat din planul comunicării sau că raportul sintactic de incidență ar fi generator de funcții sintactice, ceea ce nu se poate admite.

La incidență considerăm utilă realizarea unei subcategorizări pornind de la criteriul *mărcilor* care definesc incidența, ceea ce până acum nu s-a realizat în literatura românească de specialitate. Astfel, se poate vorbi despre:

– incidență de tip A, marcată prin *izolare* (prin pauză și intonație) și acceptată principial de toți specialiștii (în exemple de tipul: *A plecat mai repede, spuse el. Maria, vino acasă!*);

– incidență de tip B, *neizolată* (întâlnită la verbele cu semantism incident la care incidența este marcată de semantismul incident, dublat, de obicei, prin lipsa acordului – de forma impersonală, în exemple de tipul: *Cărțile trebuie citite*³²);

– incidență de tip C, caracterizată, în unele structuri, prin *izolare*, iar în alte structuri, prin *neizolare*. Acest tip de incidență se întâlnește la adverbele de tipul *desigur* (care pot apărea atât izolate, în exemple de tipul: *El știe, desigur, despre ce este vorba*, cât și neizolate, atunci când sunt urmate de conjuncția subordonatoare *că* în poziție inițială, în exemple de tipul: *Desigur Că va veni*, sau în poziție mediană, în situații precum: *El desigur Că va veni*), la interjecțiile de tipul *zău* (care pot apărea atât izolate, în exemple de tipul: *Ea poate, zău, să te ajute*, cât și neizolate, atunci când sunt urmate de conjuncția subordonatoare *că* în poziție inițială, în exemple de tipul: *Zău Că voi veni la timp*, sau în poziție mediană, ca în: *El zău Că poate rezolva problema*) și la verbele cu semantism incident – de atitudine sau de apreciere, impersonale (care pot apărea atât izolate, în exemple precum: *Ei nu sunt pregătiți, cred, pentru ceea ce urmează*, cât și neizolate, atunci când sunt urmate de conjuncția subordonatoare *că*, în situații precum: *Cred Că vor ajuta toți*)³³.

Detaliem în continuare clasificarea incidenței prezentată mai sus, pornind de la verbe de tipul *a putea*, *a părea* etc., structuri pe care le vom prezenta

³¹ *Ibidem*, p. 1317.

³² În acest caz, în majoritatea lucrărilor de specialitate, *cărțile* este analizat ca subiect pentru *trebuie*, structură interpretată greșit – considerăm noi –, întrucât în acest fel se stabilește un raport între un element din planul comunicării propriu-zise (*cărțile*) și un element din planul comentariilor (*trebuie*).

³³ Considerăm irelevante deocamdată structurile de tipul *Afară plouă, cred că*, pe care le interpretăm ca fiind rezultatul unor influențe străine (mai ales a limbii engleze).

subcategorizat și diferențiat, în sensul că vom insista în comentarii mai ales pe tipurile de contexte ce pun probleme deosebite de interpretare. Admițând trei tipuri de incidență (A, B și C), constatăm că, pentru tipurile B și C, în teoria limbii actuale se merge, în general, pe ideea unei analize cu ignorarea semantismului incident și considerându-se că la verbele din aceste categorii sunt legate un element din planul comunicării propriu-zise și un element din planul comentariilor, când ar trebui să se respecte criteriul semantismului incident. Lăsând la o parte incidența de tip A, care nu pune probleme, avem în vedere mai ales incidența de tip B (întâlnită la verbele cu semantism incident la care incidența este marcată de semantismul incident, dublat, de obicei, de lipsa acordului). În limbă există verbe cu semantism incident³⁴ dublat, principal, de lipsa acordului, dar care, în teoria limbii, sunt interpretate ca și cum ar fi formal dependente de planul nonincident (prin acord sau prin jonctive subordonatoare). Așadar, în gramaticile românești, în general, se merge pe ideea unei analize cu ignorarea semantismului incident.

La incidența de tip B, neizolată, în cazul verbelor cu semantism incident, se poate face și o altă subcategorizare în:

– verbe cu semantism incident, coroborat cu lipsa acordului (și forma impersonală);

– verbe cu semantism incident, la care semantismul nu mai este dublat de lipsa acordului, forma părând a deveni, astfel, nonincidentă.

În ceea ce ne privește, din analiza materialului excerptat, am constatat ruptura existentă între *semantismul întotdeauna incident* (care ar trebui să ducă la raportul sintactic de incidență) și *forma* (concretizată în neizolare), care este considerată justificatoare – aici – pentru raportul sintactic de subordonare. În această situație se află și verbe cu semantism incident; precizăm însă că nu toate verbele cu semantism incident au același comportament morfosintactic, așa încât vom face analiza separat, pentru fiecare din cele două categorii enunțate în titlul articolului³⁵.

1. *Verbele de posibilitate*³⁶ (tipic semantic este *a putea*³⁷ – în legătură cu care vom face majoritatea comentariilor –, la care se adaugă îmbinările stabile *a fi posibil*, *a fi cu puțință* etc.) cu semantism incident și, principal, cu formă incidentă³⁸ pot intra teoretic într-o legătură formală cu planul nonincidentei, în anumite situații:

³⁴ Admitem faptul că, în actul vorbirii, „realitatea” poate fi prezentată (obligatoriu, prin *dictum*) și comentată (prin incidență, în *modus*).

³⁵ Facem precizarea că folosim fapte de limbă excerptate din lucrări reprezentative sau „construim” propriile exemplificări, apelând la faptele de limbă română vorbită și populară cunoscute.

³⁶ O „sub-subcategorizare” nu a fost posibilă decât la verbele de necesitate, unde lista de verbe care intră în această categorie este bogată.

³⁷ Pentru acest verb s-a vorbit și despre *semiauxiliaritate* (Irimia, *Gramatica*, p. 165–166).

³⁸ Formă care, repetăm, ar trebui să fie incidentă, în sensul coroborării semantismului incident cu lipsa acordului.

– timpul prezent:

- (1) Lacul Roșu *se poate* vedea în față.
- (2) Mai multe elemente de noutate *se pot* observa aici.
- (3) Situația *este posibil* să fie rezolvată rapid.
- (4) Cărțile *este posibil* să se vândă repede.
- (5) Situația *nu este cu puțință* să fie rezolvată.
- (6) Toate *sunt cu puțință* la turc (Sadoveanu, *O. X*, p. 109);

– timpul imperfect:

- (7) *Se putea* spune chiar că mai mult se făcea că bea (M.I. Caragiale, *apud* DLR).
- (8) *Se puteau* observa acolo mai multe elemente de noutate.
- (9) *Era posibil* să cumpere casa.
- (10) Problemele *era posibil* să nu se rezolve.
- (11) Un lucru *nu era* nici Persidei *cu puțință*, să treacă ulița (Slavici, *apud* DLR).
- (12) Aceste lucruri *nu erau cu puțință*;

– timpul viitor:

- (13) *Se va putea* întoarce acasă când va termina lucrarea.
- (14) *Se vor putea* rezolva aceste inconveniente doar dacă se lucrează mai mult.
- (15) Rezolvarea acestei situații *nu va fi posibilă* prea curând.
- (16) Plecarea lui și obținerea diplomei *nu vor fi posibile* prea curând.
- (17) Sosirea acolo *nu va fi cu puțință* decât mâine.
- (18) Întâlnirile *nu vor fi cu puțință* până săptămâna viitoare;

– timpul perfect compus³⁹:

- (19) Problema *nu s-a putut* rezolva decât după intervenția unui prieten.
- (20) Lucrurile *s-au putut* rezolva rapid.
- (21) Luarea unei alte decizii *nu a fost posibilă*.
- (22) Urcarea pe Rarău și vizita la schit *nu au fost posibile* din cauza drumului rupt.

La verbe de posibilitate, deși informația semantică incidentă pe care o au ar cere teoretic și o formă incidentă, aici marcată prin neizolare, fiind actualizată prin impersonal (de persoana a III-a, sg.), forma devine nonincidentă. Acest fapt se datorează influenței uzului, care face ca unele greșeli de limbă generalizate să devină altă normă, în sensul generalizării acordului în persoană și în număr cu subiectul din planul nonincident⁴⁰, la prezent indicativ (vezi tipul de context 2: *Se pot observa elemente*), la imperfect (vezi tipul de context 8: *Se puteau observa elemente*), la viitor (vezi tipul de context 13: *Se va putea întoarce acasă când va termina lucrarea*) și la perfect compus (vezi tipul de context 20: *Lucrurile s-au putut rezolva rapid*). Verbele de posibilitate de tipul *a putea*⁴¹ – la care se adaugă

³⁹ Avem în vedere situația din limba literară și din limba vorbită, nu și cea din limba veche, unde funcționa omofonia etimologică între pers. 3 și 6.

⁴⁰ Facem precizarea că avem în vedere mai ales situația verbelor cu semantism incident care nu sunt urmate de ceea ce unii specialiști consideră a fi o subiectivă, ci au un subiect personal.

⁴¹ Avem în vedere sensul lexical incident 'a fi posibil', excluzând sensul de bază 'a avea puterea' (compară *Cartea se poate citi cu ușurință* cu *El poate să plece când vrea*).

și verbul perifrastic *a fi cu puțință* (vezi tipul de context 6: *Toate sunt cu puțință la turc*), spre deosebire de verbele de necesitate, se caracterizează prin acordul obligatoriu, în principiu, la toate persoanele gramaticale și la toate timpurile și modurile. În cazul verbelor perifrastice de necesitate de tipul *a fi posibil* nu se face niciodată acordul, astfel încât ele rămân incidente indiferent de forma gramaticală (vezi tipul de context 10: *Problemele era posibil să nu se rezolve*), cu excepția structurilor unde există și un auxiliar, adică la timpul viitor (vezi tipul de context 16: *Plecarea lui și obținerea diplomei nu vor fi posibile prea curând*) și la timpul perfect compus (vezi tipul de context 20: *Lucrurile s-au putut rezolva rapid*), unde credem că acordul în număr se datorează auxiliarului.

În lucrările de gramatică mai noi se încearcă și o explicare a acestei situații din punctul de vedere al planurilor semantico-sintactice din care fac parte verbul cu semantism incident și așa-numitul subiect al acestuia. Acest acord, neliterar deocamdată, este explicat prin faptul că un verb-predicat din *modus* ajunge să se acorde cu subiectul din *dictum*⁴². Actualul predicat incident de tipul *putea* (vezi tipul de context 1) va fi avut în structura inițială un subiect general, ca *asta/lucrul acesta*, tot din planul incidente, care va fi fost „tradus” printr-o propoziție apozitivă ce urma predicatului *putea*. Suntem de părere că nu este convenabilă interpretarea propoziției care urmează verbelor de tipul *a putea* (cu sensul de ‘a fi posibil’) din astfel de structuri ca fiind o apozitivă (din structura de adâncime) a unei propoziții subiective din planul incidente (*Lacul Roșu se poate vedea în față. < Lucrul aceasta se poate, și anume, lacul Roșu se vede în față.*), ci ar trebui să se vorbească de un anacolut generalizat, în care verbele-predicat de tipul *a putea* din planul *modus*-ului ar fi trebuit să fie urmate de un subiect tot din planul *modus*-ului, cu sensul general de ‘asta/lucrul acesta’, pentru care propoziția din planul *dictum*-ului nu poate reprezenta o apozitivă (întrucât acest fapt ar presupune un raport de subordonare între un regent din planul comentariilor și un element subordonat din planul comunicării), ci reprezintă o propoziție de sine stătătoare.

2. Verbele de aparență (de tipul *a părea*, la care se adaugă îmbinarea stabilă *a avea aparență*⁴³):

– timpul prezent:

(23) Cartea *pare* a fi interesantă.

(24) Subiectele *par* să-i intereseze;

– timpul imperfect:

(25) El *părea* să înțeleagă ce se întâmplă.

(26) Stelele *păreau* că se mișcă după tactul lor; îngerii ce treceau surzând pe lângă el îngânau cântările ce lui îi treceau prin minte (Eminescu, *O. VII*, p. 107).

⁴² Dimitriu, *Trat.*, II, p. 1238.

⁴³ Facem precizarea că nu am întâlnit această îmbinare verbală nici în textele analizate și nici în limba vorbită, fapt ce denotă o utilizare redusă a acesteia. De aceea, exemplificările se referă numai la verbul *a părea*.

- (27) Începură... niște ploi care *părea* că nu vor mai înceta (Slavici, *apud* DLR);
 – timpul perfect compus:
 (28) El *a părut* să înțeleagă despre ce este vorba.
 (29) Subiectele *au părut* ușoare.

În legătură cu verbele de aparență se remarcă, în majoritatea tipurilor de exemple, prezența acordului la toate timpurile și la toate persoanele gramaticale. Există însă și o lipsă a acordului la timpul imperfect, doar în unele texte beletristice, ceea ce confirmă și în plan formal semantismul *incident* (vezi tipul de context 27: *Niște ploi care părea că nu vor mai înceta*). În privința interpretării comportamentului morfosintactic al tipului de structură analizat, sunt valabile afirmațiile făcute *supra*, la verbele de necesitate și de posibilitate, și anume că nu este convenabilă interpretarea propoziției care urmează verbelor de tipul *a părea*, din astfel de structuri, ca fiind o apozitivă (din structura de adâncime) a unei propoziții subiective din planul incidenței (*El părea să înțeleagă ce se întâmplă. < Asta părea, el să înțeleagă ce se întâmplă.*), ci ar trebui să se vorbească de un anacolut generalizat, în care verbele-predicat de tipul *a părea* din planul *modus*-ului ar fi trebuit să fie urmate de un subiect tot din planul *modus*-ului, ca *asta/lucrul acesta*, pentru care propoziția din planul *dictum*-ului nu poate reprezenta o apozitie (întrucât acest fapt ar presupune un raport de subordonare între un regent din planul comentariilor și un element subordonat din planul comunicării), ci o propoziție de sine stătătoare.

Generalizând, suntem de părere că nu se poate identifica, deocamdată, nicio regulă în legătură cu verbele cu semantism incident din punctul de vedere al teoriei limbii, întrucât limba este în continuă schimbare, fapt demonstrat, în acest caz, prin „mișcările” acordului. Deși sensul incident este același peste tot, formal apar diferențieri, marcate prin acord (acolo unde acesta nu ar trebui să existe).

O altă problemă care se pune este cea a circulației (spațiale, sociale etc.) tipurilor de verbe cu semantism incident. Din materialul investigat se observă că frecvența folosirii anumitor tipuri de verbe cu semantism incident depinde atât de „vârsta” verbului (neologism sau termen vechi), cât și de diferitele stiluri funcționale ale limbii sau de diversele etape ale istoriei limbii. Astfel, verbele neologice de tipul *a avea aparența* au o circulație mult mai redusă.

Considerăm, de asemenea, că nu este convenabilă interpretarea propoziției care urmează verbelor de tipul *a putea* sau *a părea* din astfel de structuri ca fiind o apozitivă (din structura de adâncime) a unei propoziții subiective din planul incidenței, întrucât ar însemna să admitem un raport de subordonare între două unități sintactice din planuri semantico-sintactice diferite. Și în acest caz, ca și în ceea ce privește adverbele și interjecțiile discutate (vezi *supra*), suntem de părere că ar trebui să se vorbească de un anacolut generalizat, în care verbele-predicat de tipul *a putea* sau *a părea* din planul *modus*-ului ar fi trebuit să fie urmate de un subiect tot din planul *modus*-ului, ca *asta/lucrul acesta*, pentru care propoziția din planul *dictum*-ului nu poate reprezenta o apozitie (întrucât acest fapt ar presupune

un raport de subordonare între un regent din planul comentariilor și un element subordonat din planul comunicării), ci reprezintă o propoziție de sine stătătoare.

Pentru o analiză cât mai detaliată a problemei incidenței (care constituie obiectul lucrării de față) a fost necesară realizarea unei clasificări generale a tipurilor de incidență (în funcție de mărcile de identificare), clasificare pe care am nuanțat-o, pentru tipul B, pornind de la analiza verbelor de posibilitate și de aparență cu semantism incident, evidențiind aspectele ignorate în literatura actuală de specialitate, în ceea ce privește tratarea incidenței, prin neluarea în considerare a situațiilor în care semantismul incident nu este marcat de „forma” incidentă (altfel spus, când avem de a face cu lipsa acordului la verbele incidente).

ABREVIERI BIBLIOGRAFICE

- Aristotel, *Organon* = Aristotel, *Organon*, vol. I, *Categoriile. Despre interpretare. Analitică primară*, ediție de Mircea Florian, București, Editura IRI, 1997.
- DȘL = Angela Bidu-Vrânceanu, Cristina Călărăși, Liliana Ionescu-Ruxândoiu, Mihaela Mancaș, Gabriela Pană-Dindelegan, *Dicționar general de științe. Științe ale limbii*, București, Editura Științifică, 1997.
- Ciobanu, *Propoziții* = Fulvia Ciobanu, *Există propoziții „incidente legate”?*, în LR, XV, 1966, nr. 6, p. 569–578.
- Coșeriu, *Lingvistică* = Eugen Coșeriu, *Lingvistică din perspectivă spațială și antropologică*. Trei studii. Cu o prefață de Silviu Berejan și cu un punct de vedere editorial de Stelian Dumitrăcel; Chișinău, Editura „Știința”, 1994.
- Diaconescu, *Sintaxa* = Ion Diaconescu, *Sintaxa limbii române*, București, Editura Enciclopedică, 1995.
- DLR = *Dicționarul limbii române*, t. VI–XIV, București, Editura Academiei Române, 1966 ș.u.
- Dimitriu, *Observații* = Corneliu Dimitriu, *Observații în legătură cu raporturile sintactice*, în AUI, secț. IIIe, Lingvistică, XX, 1974, p. 9–22.
- Dimitriu, *Trat.*, I, II = Corneliu Dimitriu, *Tratat de gramatică a Limbii Române*, I. *Morfologia*, II. *Sintaxa*, Iași, Institutul European, 2002.
- DLL = Jean Dubois, Mathée Giacomo, Louis Guespin, Christiane Marcellesi, Jean-Baptiste Marcellesi, Jean-Pierre Mével, *Dictionnaire de linguistique et des sciences du langage*, Paris, Librairie Larousse, 1994.
- Ducrot – Schaeffer, *Noul dicționar* = Oswald Ducrot, Jean-Marie Schaeffer, *Noul dicționar enciclopedic al științelor limbajului*, București, Editura Babel, 1996.
- Gabrea, *Construcții* = Maria Gabrea, *Construcții incidente. Aspecte morfologice-sintactice și stilistice*, în LR, XIV, 1965, nr. 5, p. 533–534.
- Gherasim, *Semiotica* = Paula Gherasim, *Semiotica modalităților*, Iași, Casa Editorială „Demiurg”, 1997.
- GA, I, II = *Gramatica limbii române*, vol. I–II, ediția a II-a, București, Editura Academiei Române, 1963.
- Guțu Romalo, *Sintaxa* = Valeria Guțu Romalo, *Sintaxa limbii române. Probleme și*

- Hobjilă, *Microsistemul* = *interpretări*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1973.
 Angelica Hobjilă, *Microsistemul deicticelor în limba română vorbită actuală*, Iași, Casa Editorială „Demiurg”, 2003.
- Irimia, *Gramatica* = Dumitru Irimia, *Gramatica limbii române*, Iași, Editura Polirom, 1997.
- Merlan, *Sintaxa* = Aurelia Merlan, *Sintaxa limbii române. Relații sintactice și conectori*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2001.
- Minuț, *Interjecția*, I, II = Ana-Maria Minuț, *Interjecția în limba română*, partea I, în AUI, secț. IIIe, Lingvistică, XLIII, 1997, p. 179–186; partea a II-a, în AUI, secț. IIIe, Lingvistică, XLIV–XLV, 1998–1999, p. 157–172.
- Nica, *Teoria* = Dumitru Nica, *Teoria părților de vorbire. Cu aplicații la adverb*, Iași, Editura Junimea, 1988.
- Tamba Dănilă, *Sintaxa* = Elena Tamba Dănilă, *Vechi și nou în sintaxa limbii române*, Iași, Casa Editorială „Demiurg”, 2004.
- Teodorescu, *Adverbe* = Ecaterina Teodorescu, *Adverbe predicative?*, în LR, XII, 1964, nr. 5, p. 423–436.
- Teodorescu, *Propoziția* = Ecaterina Teodorescu, *Propoziția subiectivă*, București, 1972.

IZVOARE

- Eminescu, *O. VII* = Mihai Eminescu, *Opere*, vol. VII. *Proză literară*, ediție critică îngrijită de Perpessicius, București, Editura Academiei Române, 1977.
- Sadoveanu, *O. X* = Mihail Sadoveanu, *Opere*, vol. X, București, Editura Minerva, 1956.

L'INCIDENCE – IDENTITÉ SÉMANTIQUE ET DIFFÉRENCIATION GRAMMATICALE
(LES VERBES DE POSSIBILITÉ ET D'APPARENCE)

RÉSUMÉ

Cette étude se propose d'analyser le problème de l'incidence de point de vue de l'identité sémantique et de la différenciation grammaticale/formelle au cas des *verbes de possibilité* et de *d'apparence*. Ainsi, on considère qu'on ne peut pas identifier, pour l'instant, dans la théorie de la langue, aucune règle portant sur les verbes au sémantisme incident, parce que la langue est en plein et continu processus de changement, fait démontré par les «mouvements» de l'accord. Bien que le sens incident des *verbes de possibilité* et *d'apparence* soit le même partout, du point de vue formel il y a des différenciations, marquées par l'accord grammatical là où il ne devrait pas exister un accord pareil.

Institutul de Filologie Română
 „A. Philippide”
 Iași, str. Codrescu, nr. 2